

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

Της προσφυγής αριθ. 52036/09 που κατατέθηκε

από την **Ë Ë**

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 20 Σεπτεμβρίου 2011 σε τμήμα με την εξής σύνθεση:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Peer Lorenzen,

Khanlar Hajiyev,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque,

Λινός-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,

Erik Møse, *δικαστές,*

και Søren Nielsen, *γραμματέας τμήματος.*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε στις 4 Σεπτεμβρίου 2009,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνεις που υπέβαλε σε απάντηση η προσφεύγουσα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την πιο κάτω απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Η προσφεύγουσα, κυρία **Ξ Ξ** είναι ελληνίδα υπήκοος, η οποία γεννήθηκε το 1934 και κατοικεί στην Αθήνα. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κύριο Π. Τσαντίλα, δικηγόρο του συλλόγου της Αθήνας. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κυρία Κ. Παρασκευοπούλου και κύριο Σ. Σπυρόπουλο, πάρεδρους του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Οι συνθήκες της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εκτέθηκαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής.

Η προσφεύγουσα έχει γεννηθεί το 1934 και κατοικεί στην Αθήνα. Είναι συνταξιούχος.

Στις 2 Δεκεμβρίου 2005, ο **Ξ Ξ** σύζυγος της προσφεύγουσας, κατέθεσε ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου αγωγή αποζημίωσης σε βάρος του Δημοσίου με σκοπό την επιστροφή των ποσών που παρακρατήθηκαν επί της σύνταξής του για την περίοδο από 1^η Ιανουαρίου 2001 έως 30 Ιουνίου 2004. Ζητούσε το ποσό των 1.008 ευρώ για υλική ζημία και το ποσό των 1.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

Στις 27 Ιουνίου 2006, ο **Ξ Ξ** απεβίωσε. Με επίσημη δήλωση την οποία κατέθεσε στις 15 Φεβρουαρίου 2007 στο Ελεγκτικό Συνέδριο, η

προσφεύγουσα εξέφρασε την επιθυμία της να συνεχίσει τη διαδικασία που είχε εισάγει ο αποβιώσας σύζυγός της.

Στις 20 Απριλίου 2007, το τρίτο τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, κρίνοντας απουσία της προσφεύγουσας αλλά παρουσία του υιού της, ο οποίος είχε ομοίως εκφράσει τη βούληση να συνεχίσει τη διαδικασία, ανέβαλε την εξέταση της υπόθεσης εν αναμονή της έκβασης μίας παρόμοιας υπόθεσης η οποία εκκρεμούσε ενώπιον της ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Η απόφαση της ολομέλειας δημοσιεύθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 2007.

Στις 30 Ιουνίου 2009, το τρίτο τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου διαπίστωσε ότι η αγωγή της προσφεύγουσας έπρεπε να θεωρηθεί ως ένσταση. Ως εκ τούτου, κήρυξε εαυτόν αναρμόδιο και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Α΄ Κλιμακίου του ίδιου δικαστηρίου (απόφαση αριθ. 2149/2009). Η προσφεύγουσα δεν παρέστη στη συζήτηση.

Στις 11 Ιανουαρίου 2010, το Α΄ Κλιμάκιο εξέτασε την υπόθεση της προσφεύγουσας. Σημείωσε ότι μόνο οι πράξεις και παραλείψεις του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους με εκτελεστό χαρακτήρα επιδέχονται ενστάσεως. Προκειμένου μία παράλειψη της διοίκησης να επιδέχεται ενστάσεως, πρέπει καταρχήν η διοίκηση να έχει την υποχρέωση να ενεργήσει ή ρυθμίσει την επίδικη κατάσταση. Η υποχρέωση αυτή γεννάται μόνο κατόπιν αίτησης του ενδιαφερομένου στη διοίκηση. Σε περίπτωση απουσίας τέτοιας αίτησης, δεν μπορεί να υπάρξει παράλειψη της διοίκησης η οποία να επιδέχεται ενστάσεως. Εν προκειμένω, το Ελεγκτικό Συνέδριο διαπίστωσε ότι ο

È È δεν είχε προηγουμένως προσφύγει στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους αλλά προσέφυγε απευθείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο και ότι, κατά συνέπεια, η αγωγή του ήταν απαράδεκτη (πράξη αριθ. 24/2010).

ΑΙΤΙΑΣΗ

Επικαλούμενη το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται για τη διάρκεια της διαδικασίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

Κατά πρώτον, η Κυβέρνηση υποστηρίζει το απαράδεκτο της προσφυγής λόγω ασυμβίβαστου *ratione personae*. Υποστηρίζει ως προς τούτο ότι η απουσία της προσφεύγουσας κατά τις δύο πρώτες συζητήσεις επί της υπόθεσής της καταδεικνύει ότι αυτή δεν ενδιαφερόταν να συνεχίσει τη διαδικασία και ότι, συνεπώς, δεν είχε την ιδιότητα του θύματος.

Η προσφεύγουσα αντικρούει αυτή τη θέση.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι «(...) μπορεί να επιληφθεί της εξέτασης προσφυγής που υποβάλλεται από κάθε φυσικό πρόσωπο (...) που ισχυρίζεται ότι είναι θύμα παραβίασης (...)». Επομένως συνάγεται ότι προκειμένου να πληροί τις προϋποθέσεις που τίθενται από το άρθρο 34 της Σύμβασης, κάθε προσφεύγων πρέπει να είναι σε θέση να αποδείξει ότι τον αφορά προσωπικά η παραβίαση ή οι παραβιάσεις της Σύμβασης που επικαλείται. Ως προς τούτο, η έννοια του θύματος πρέπει, κατ' αρχήν, να ερμηνεύεται κατά τρόπο αυτόνομο και ανεξάρτητα από εθνικές έννοιες όπως αυτές που αφορούν το έννομο συμφέρον ή την ενεργητική

νομιμοποίηση (βλέπε, ιδίως, *Sanles Sanles κατά Ισπανίας* (déc.), αριθ. 48335/99, CEDH 2000-XI).

Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι μετά το θάνατο του Ι. Κιούση, η προσφεύγουσα και ο υιός της εξέφρασαν ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου την επιθυμία τους να συνεχίσουν τη δίκη. Κατέστησαν ως εκ τούτου διάδικοι στη διαφορά με την ιδιότητα των κληρονόμων. Μόνο το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν παρέστη στις συζητήσεις της 20^{ης} Απριλίου 2007 και της 30^{ης} Ιουνίου 2007 δεν αρκεί για να αποδείξει ότι αυτή αδιαφορούσε για τη διαδικασία.

Υπό αυτές τις συνθήκες, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα εθίγη προσωπικά από την προβαλλόμενη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας και μπορεί να θεωρηθεί «θύμα» με την έννοια της Σύμβασης. Πρέπει συνεπώς να απορριφθεί η ένσταση της Κυβέρνησης επί αυτού του σημείου.

Κατά δεύτερον, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη κατ'εφαρμογή του νέου κριτηρίου που προβλέπει το άρθρο 35 § 3 β) της Σύμβασης όπως τροποποιήθηκε από το Πρωτόκολλο αριθ.14, σύμφωνα με το οποίο το Δικαστήριο μπορεί να κηρύξει μία προσφυγή απαράδεκτη εφόσον «ο προσφεύγων δεν υπέστη σημαντική ζημία, εκτός αν ο σεβασμός των δικαιωμάτων του ανθρώπου που εγγυάται η Σύμβαση και τα Πρωτόκολλά της απαιτεί μία επί της ουσίας εξέταση της προσφυγής και υπό την προϋπόθεση να μην απορρίπτεται για τον λόγο αυτό καμία υπόθεση η οποία δεν εξετάσθηκε δεόντως από ένα εσωτερικό δικαστήριο».

Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ως προς τούτο ότι η προσφεύγουσα δεν υπέστη καμία σημαντική ζημία. Ειδικότερα, σημειώνει ότι το αιτούμενο από την προσφεύγουσα και τον υιό της ποσό της αποζημίωσης ανερχόταν σε 1.008 ευρώ, ήτοι 504 ευρώ για καθένα εξ αυτών. Κατά την Κυβέρνηση, το ποσό αυτό δεν είναι σημαντικό και ως εκ τούτου η διάρκεια της σχετικής

διαδικασίας δε θα μπορούσε να γεννήσει ένα άγχος ή οποιαδήποτε ηθική βλάβη.

Η προσφεύγουσα δεν παρουσιάζει παρατηρήσεις επί αυτού του σημείου.

Το άρθρο 35 της Σύμβασης, όπως τροποποιήθηκε από το Πρωτόκολλο αριθ.14, το οποίο τέθηκε σε ισχύ την 1^η Ιουνίου 2010, έχει ως εξής:

«(...) 3. Το Δικαστήριο κηρύττει απαράδεκτη κάθε ατομική προσφυγή που υποβάλλεται κατ' εφαρμογή του άρθρου 34, οσάκις εκτιμά ότι:

β) ο προσφεύγων δεν έχει υποστεί σημαντική βλάβη, εκτός εάν ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που εγγυάται η Σύμβαση και τα Πρωτόκολλά της, απαιτεί την εξέταση της προσφυγής επί της ουσίας και δεδομένου ότι καμία υπόθεση δεν μπορεί να απορριφθεί επ' αυτής της βάσης, αν δεν έχει δεόντως εξετασθεί από τα εθνικά δικαστήρια.»

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διάταξη που εισήγαγε το Πρωτόκολλο αριθ. 14 προβλέπει μία νέα προϋπόθεση παραδεκτού συνοδευόμενη από δύο ρήτρες διασφάλισης. Κατ'εφαρμογή της παραγράφου 3 β) του άρθρου 35, το Δικαστήριο θα πρέπει να εξακριβώσει αν η προσφεύγουσα υπέστη μία «σημαντική ζημία» και, σε καταφατική περίπτωση, να ελέγξει ότι δεν έχει εφαρμογή καμία από αυτές τις δύο ρήτρες.

A. Το ερώτημα αν η προσφεύγουσα υπέστη σημαντική ζημία

Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, το κύριο στοιχείο αυτού του νέου κριτηρίου είναι το ερώτημα αν ο προσφεύγων δεν υπέστη καμία «σημαντική ζημία» (*Adrian Mihai Ionescu κατά Ρουμανίας* (déc.),

αριθ. 36659/04, § 32, 1^η Ιουνίου 2010). Η έννοια της «σημαντικής ζημίας», προερχόμενη από την αρχή *de minimis non curat praetor*, ανάγεται στην ιδέα ότι η παραβίαση ενός δικαιώματος πρέπει να αγγίζει έναν ελάχιστο βαθμό σοβαρότητας ώστε να δικαιολογείται η εξέταση από διεθνές δικαστήριο. Η εκτίμηση αυτού του βαθμού είναι, από τη φύση της, σχετική και εξαρτάται από τις περιστάσεις της υπόθεσης (*Korolev κατά Ρωσίας* (déc.), αριθ. 25551/05, 1^η Ιουλίου 2010). Η εκτίμηση αυτή πρέπει να λαμβάνει υπόψη τόσο την υποκειμενική αντίληψη του προσφεύγοντος όσο και το αντικειμενικό διακύβευμα της διαφοράς. Παραπέμπει ως εκ τούτου σε κριτήρια όπως ο χρηματικός αντίκτυπος του επίδικου ζητήματος ή το διακύβευμα της υπόθεσης για τον προσφεύγοντα (προαναφερόμενη απόφαση *Adrian Mihai Ionescu*, § 34). Το Δικαστήριο έχει επίγνωση του γεγονότος ότι ο αντίκτυπος μίας χρηματικής ζημίας δεν πρέπει να υπολογίζεται με αφηρημένο τρόπο. Ακόμη και μία μέτρια χρηματική ζημία θα μπορούσε να είναι σημαντική για ορισμένα άτομα λόγω της προσωπικής κατάστασής τους ή λόγω της οικονομίας της χώρας ή της περιοχής όπου κατοικούν (προαναφερόμενη απόφαση *Korolev*).

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι με την αγωγή του σε βάρος του Δημοσίου, ο Ι. Κιούσης είχε ζητήσει το ποσό των 1.008 ευρώ για υλική ζημία και το ποσό των 1.000 ευρώ για ηθική βλάβη, με το συνολικό ποσό να ανέρχεται σε 2.008 ευρώ. Μετά το θάνατο του **Ξ Ξ** η δίκη συνεχίστηκε από τον υιό του και τη σύζυγό του, την προσφεύγουσα στην παρούσα υπόθεση.

Καταρχήν, το Δικαστήριο σημειώνει ότι με την πράξη αριθ. 24/2010 του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η αγωγή την οποία συνέχισε η προσφεύγουσα απορρίφθηκε οριστικά ως απαράδεκτη για το λόγο ότι ο σύζυγός της δεν είχε προηγουμένως προσφύγει στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους. Το Δικαστήριο διαπιστώνει, συνεπώς, ότι η επίδικη αγωγή ήταν προορισμένη

να αποτύχει λόγω της μη τήρησης των προβλεπόμενων από το εσωτερικό δίκαιο δικονομικών κανόνων.

Το Δικαστήριο υποστηρίζει, επιπλέον, ότι θα εκτιμήσει το οικονομικό διακύβευμα της διαφοράς λαμβάνοντας υπόψη το αιτούμενο για υλική ζημία ποσό και όχι το ποσό που αντιστοιχεί στην ηθική βλάβη. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι βασιζόμενες στην υλική ζημία αξιώσεις καταδεικνύουν τη χρηματική απώλεια της ενδιαφερομένης και αντανακλούν το πραγματικό διακύβευμα της διαφοράς, αντίθετα με το αιτούμενο για ηθική βλάβη ποσό, το οποίο εκτιμάται ελεύθερα από την ενδιαφερόμενη στη βάση μίας προσωπικής εικασίας.

Ως προς τούτο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το οικονομικό διακύβευμα της διαφοράς ήταν σχετικά μικρό (ήτοι 504 ευρώ, το μέγιστο ποσό που θα μπορούσε να επιδικασθεί στην προσφεύγουσα), και ότι κανένα στοιχείο του φακέλου δεν καταδεικνύει ότι η προσφεύγουσα βρισκόταν σε τέτοια οικονομική κατάσταση που η έκβαση της διαφοράς θα μπορούσε να έχει σημαντικές επιπτώσεις επί της προσωπικής ζωής της.

Εν κατακλείδι, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι η αγωγή που συνέχισε η προσφεύγουσα ήταν προορισμένη να αποτύχει λόγω μη τήρησης των δικονομικών κανόνων καθώς και το μικρό οικονομικό διακύβευμα της διαδικασίας και καταλήγει ότι η προσφεύγουσα δεν υπέστη «σημαντική ζημία» στην άσκηση του δικαιώματός της να εκδικασθεί η υπόθεσή της εντός λογικής προθεσμίας.

Β. Το ερώτημα αν ο σεβασμός των δικαιωμάτων του ανθρώπου που εγγυάται η Σύμβαση και τα πρωτόκολλά της απαιτεί την επί της ουσίας εξέταση της προσφυγής

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η έννοια αυτή παραπέμπει στις ήδη ορισθείσες προϋποθέσεις για την εφαρμογή των άρθρων 37 § 1 και 38 § 1

(στην προγενέστερη του Πρωτοκόλλου αριθ. 14 σύνταξη) της Σύμβασης. Τα όργανα της Σύμβασης έχουν ερμηνεύσει με πάγιο τρόπο αυτές τις διατάξεις ως απαιτούσες τη συνέχιση της εξέτασης μίας υπόθεσης, παρά τη σύναψη ενός φιλικού διακανονισμού ή την ύπαρξη ενός λόγου διαγραφής από το πινάκιο. Έχει αντιθέτως ήδη κριθεί ότι αυτή η εξέταση δεν επιβάλλεται όταν υφίσταται μία σαφής και άφθονη νομολογία επί του σχετικού με την Σύμβαση ζητήματος που τίθεται στην υπόθεση η οποία έχει υποβληθεί στο Δικαστήριο (*Rinck κατά Γαλλίας* (déc.), αριθ. 18774/09, 19 Οκτωβρίου 2010).

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν το πρόβλημα της υπερβολικής διάρκειας των δικαστικών διαδικασιών ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων και ειδικότερα ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Τσουκαλάς κατά Ελλάδας*, αριθ. 12286/08, 22 Ιουλίου 2010, *Πετρίδης κατά Ελλάδας*, αριθ. 53351/07, 22 Ιουλίου 2010, *Εξαμηλιώτης κατά Ελλάδας* (αριθ.3), αριθ. 44132/06, 4 Δεκεμβρίου 2008, *Χατζητζανής κατά Ελλάδας*, αριθ. 72030/01, 28 Απριλίου 2005, *Λιτοσελίτης κατά Ελλάδας*, αριθ. 62771/00, 5 Φεβρουαρίου 2004). Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ομοίως ότι, με την απόφαση-πρότυπο *Βασίλειος Αθανασίου και λοιποί κατά Ελλάδας* (αριθ. 50973/08, 21 Δεκεμβρίου 2010), υπογράμμισε τον χρόνιο και επίμονο χαρακτήρα του προβλήματος της υπερβολικής διάρκειας των διαδικασιών ενώπιον των ελληνικών διοικητικών δικαστηρίων.

Υπό αυτές τις συνθήκες, και δεδομένου ότι το Δικαστήριο είχε ήδη πολλές ευκαιρίες να αποφανθεί επί του εγυρόμενου στην παρούσα υπόθεση προβλήματος, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η προσφυγή θέτει σοβαρά ζητήματα εφαρμογής ή ερμηνείας της Σύμβασης, ή σημαντικά ζητήματα που σχετίζονται με το εθνικό δίκαιο.

**Γ. Το ερώτημα αν η υπόθεση εξετάσθηκε δεόντως από
εσωτερικό δικαστήριο**

Το τρίτο στοιχείο του νέου κριτηρίου απαραδέκτου στοχεύει στο να διασφαλίσει ότι καμία προσφυγή δε θα απορρίπτεται κατ'αυτόν τον τρόπο από το Δικαστήριο αν η υπόθεση δεν έχει εξετασθεί δεόντως από εσωτερικό δικαστήριο. Η έννοια της «υπόθεσης» («case» στην αγγλική γλώσσα) αναφέρεται στην αίτηση, την αγωγή ή την αξίωση που υποβάλλει ο προσφεύγων ενώπιον του δικαστηρίου και όχι στις αιτιάσεις του όπως αυτές υποβάλλονται στη συνέχεια στο Δικαστήριο (βλέπε *Holub κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας* (déc.), αριθ. 24880/05, 14 Δεκεμβρίου 2010).

Στην παρούσα υπόθεση, το Ελεγκτικό Συνέδριο, με την πράξη αριθ. 24/2010, απέρριψε την αγωγή της προσφεύγουσας ως απαράδεκτη, αφού επεσήμανε ότι ο **Ě Ě** δεν είχε προηγουμένως προσφύγει ενώπιον του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους αλλά είχε προσφύγει απευθείας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η αγωγή που συνέχισε η προσφεύγουσα κηρύχθηκε απαράδεκτη για το λόγο ότι δεν είχαν τηρηθεί οι δικονομικοί κανόνες. Στα μάτια του Δικαστηρίου, η κατάσταση αυτή δεν συνιστά αρνησιδικία η οποία μπορεί να καταλογιστεί στις δικαστικές αρχές (βλέπε, *mutatis mutandis*, προαναφερόμενη απόφαση *Korolev*).

Από τη στιγμή που στην προκειμένη υπόθεση συντρέχουν οι τρεις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 35 § 3 β) της Σύμβασης, όπως τροποποιήθηκε από το Πρωτόκολλο αριθ. 14, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η αιτίαση πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη δυνάμει αυτής της διάταξης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, κατά πλειοψηφία,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.092.22/6089

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 17 Οκτωβρίου 2011.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος